

סיפורי מוניות

השתמשתי בכמה רעיונות שנבעו מהידי נסיעות שלי, כמו הסיפור הראשון של אהבה בין שתי מכונות. יש לי גם רעיון לשיר על אותו תמרור-דרכים עלוב, הימורה לכל אחד את הדרך — והוא עצמו ניצב כל חייו על פרשת דרכים.

הנהגים מצידם למדו ממני לפחות דבר אחד: שעבודת שחקן זה לא מישחק. כולם היו מאוחדים ברגש של רחמים כלפי — המסכן הזה העושה שני טורים ללילה — וזה לא נחשב לו לעבודה אלא מחוץ ל-עבודה עצמה.

היה נהג שמן. מן הרגע שהתניע את הימכונות, היה מספר בדיחות. לא שחקן אפילו שניה. אני אוהב לשמוע בדיחות, אבל הבדיחות האלה הכפילו את הסיטוט הרגיל של הנסיעה כפל כפליים. למשל, היה מספר על שניים בבית-קפה. "תשתה משהו", אמר מושיקו לאלברט. "לא, תודה, כבר אכלתי." עונה אלברט. "זה על חשבונך, קח משהו." "אם כך, מלצר, חן איזה עוף בריא, ואיזה בקבוק בירה!" וחברי הנהג היה פורץ ב"צחוק אדיר מן ההומור הפנטאסטי הזה, ו"טופח ביד של קצב על גביו: "בדיחה טובה, לא?" מה אגיד לו — שהיא לא טובה? בטח טובה, והוא מספר לי עוד אחת.

לעומת זאת, היה נהג שאני צריך הייתי לספר לו בדיחות מחיפה לתל-אביב. אחרת היה נרדם לפני שהיינו מגיעים לטירה.

★ ★ ★

זוג דוחר לזיכרון

לא פעם הייתי נאלץ לחכות שעה שעתים עד שתתמלא המונית. זה הדבר המרכזי ביותר בחיפה. בתל-אביב, למשל, אתה יכול לבוא לתחנה המרכזית בשתיים אחרי חצות — וכעבור חצי שעה יש כבר שבעה נוסעים לכל פינה בארץ. בחיפה — מת. אחרי חצות, אפשר להשתגע עד שי מופיע נוסע אחד לתל-אביב. וכשהוא מופיע, מתחילה פרשת ההתמקחות על המחיר. כמה פעמים הייתי מוכן לשלם בעצמי את ה"פרש במחיר ובלבד שניסע."

זכור לי מקרה שזוג צעיר הופיע בבחלה בתחנה. "כמה תיקח עד זיכרון?" שאל ה"בחור. הנהג ענה: "שש לירות. הבחור השיב: "אתן לך חמש לירות — ותיכנס עד זיכרון, בפנים, אבל סע מיד!"

הנהג התבוזז בווג וקבע: "זה יעלה לך 15, ולא — אני לא זז מכאן!"

הבחור, שזה עתה עמד על המקח, הסכים מיד לשלם את המחיר הכפול. כל הדרך האיץ הנוסע בנהג שימהר. "קיבלתי רק עכשיו טלפון דחוף מאמי", סיפר, "וזה מדאיג אותי." כי לפני חודשים קיבל הב"חור טלפון דומה מאמו באמצע הלילה, וכש הגיע לזיכרון, סיפר לנו, "נודע לי שאחי נהרג!"

ליבי נצטב, והשתדלתי להסיח את דעתי מאסונות. "לא כל טלפון מוכרח לבשר בשיר רה רעה", אמרתי לו, אבל הוא לא השתכנע. "אתה לא מכיר את אמי", אמר ר"קולו כמעט נתקן מבכי, "היא מצלצלת רק כשקורה אסון."

בדורות דוחרת הגענו לזיכרון. הווג יצא ליד בית קטן, ונותר רק שהבחור ישלם את דמיה הנסיעה לנהג, כדי שנוכל סוף-סוף ל"המשיך בדרכנו לתל-אביב. אבל ראה פלא: הבחור הכריז: "לא משלם יותר מחמש לירות." עוד מעט הייתה פורצת קטטה, ואו התערבה הבחורה שנלחמה אליו. הייתה זאת יפהפיה שחורחורת, לבושה בשמלה הדוקה לגיזורה המחוסבת. תחילה ניסתה להשתר"ק, כדי שלא יעירו את השכנים. כעבור דקה משכה את הנהג הצידה, לחשה משהו באוזניה, והוא נכנס אחריה אל תוך הבית הקטן.

חיכינו חמש דקות, עשר דקות, רבע שעה, עשרים דקות. כמה זמן דרוש כדי לגבות 15 לירות? התחלנו לרטון. לבסוף הופיע הנהג. כדי שלא נתנפל עליו בצעקות, הקדים אותנו וסיפר את הסיפור הבא: "אני ככה זה, חביבי, לא הייתה לא אמא, ולא בטיח — הם פשוט רצו לברוח מה שיותר מהר מחיפה. אם קיבלו טלפון — זה בטח שהמשרה מחפשת אותם. מה, לא ראייתם שהיא זונגה בשביל זה העליתי את המחיר בחיפה. ידעתי שהוא צריך אותי, והוא ישלם כל מחיר — רק שנסתלק מן הנוף."

"גו?" שאלנו, "הוא שילם לך?" חיוך שבע-צדו השתפך על פניו. "כבר התפשרתי איתה!"

אני הסנדל שלה, אני הסמרטוט שלה, והיא המלכה שלי. כך שיכולה לנסוע איתי מלכת היופי של העולם כולו — היא בשבילי שום דבר. אבל זה לא אומר שלא נעשו כל מיני נסיונות. דחקא מצד נוסעות — ימח שמן, שארמונות!

"נוסעת לה איזה אחת כזו בלילה, ליד נהג צעיר כמוני. אני מרגיש את העיניים שלה נכנסות לי בחולצה, והיא וזה כל הזמן. אני מסתכל עליה מהצד והיא וזה כל הזמן, אני אומר: גברת, מרגישה לא נוח? פתאום היא חשוקת. אחרי-כך אומרת לי ב"שארמונות!"

של הניקל? בידית הזאת הוא עשה לה את החשבון. הסתכלתי בראי הקטן הזה וראיתי תי חיים שלמים של בן-אדם, איך שהם נהרסים. כמו שאומרים: בראי עקום."

★ ★ ★

אחת אוהבת זעה

? מדתי להכיר ולחכב את הנהגים הללו. אותם גברים המשקיפים על הי עולם דרך הראי הקטן שלהם. הנסיעה מ"עבדתי בתחנת מוניות קבועה, במשמרת לילה. ביום עזרתי לאחי לנהל את העסק שלו. הוא פתח מוזנון. בערך ב-11:10 ב"בוקר הייתי גומר את משמרת הלילה שלי. הייתה לי קליינטית קבועה בשעה הזאת. כשנסעתי איתי בפסע הראשונה, אני מסתכל בראי ורואה גברת נחמדה. בשבילי היא צעירה מאד — 35 בערך — בשבילך אולי זקנה. אבל אתה יודע, כמו שאומרים: על טעם וריח של בנזון לא מתווכחים. נותנת לי כתובת, אני מסיע אותה, היא משלמת, "למחרת, באותה שעה בערך, היא מופיעה שוב, נותנת לי אותה הכתובת. אני מסיע אותה, כשלמתה, שלום, שלום. ככה כמעט כל בוקר, ואני מבין שאחרי כל מיני סידורי רים — לא חסר סידורים לעקרת-בית — היא נוסעת הביתה. הייתה נכנסת לטאקסי, אני הייתי מסתכל בראי, שואל אותה: הי ביתה? והיא אומרת כן. לפעמים הייתה נ"סעת עם בעלה, הוא היה יורד בדרך."

★ ★ ★

דאן נוסעת האשה?

כמה זה נמשך איזה חודשים. פעם נכנס קליינט לטאקסי. אני מסתכל בראי, רואה שזה בעלה, שקוע בקריאה עתון. אני מבין שהוא נוסע הביתה והתחלתי לנסוע. עלייד הבית שלו אני נעצר. מסיי תכל בראי ורואה שהוא לא יורד. ממשיך לקרוא בעתון. עברו כמה רגעים טר-בים. פתאום הוא מרים את הראש, מסתכל לתוך הראי: מה נעצרת? יש לך פנצ'רי? אז אני אומר לו: מה זאת אומרת? הבאתי אותך הביתה.

"אז הוא אומר: מה זאת אומרת הביתה? מנין לך שאני גר פה? אני אפילו לא מסרתי לך לך לאן אני רוצה לנסוע."

"אז אני אומר לו: אני יודע שאתה גר פה, מפני שאני מביא כל יום את אשתך הביתה, לכאן."

"אז הוא אומר: מה זאת אומרת? אנחנו לא גרים כאן! אנחנו גרים... רגע אחד! מה אמרת? אתה מביא את אשתי הנה כל יום?"

"הוא שאל את זה במין טון כזה. הר"גשתי שהוא תיכף יתפוצץ לי כמו צמיג עם מסמר. אני לא טיפשה, תיכף תפסתי את כל העניין. ישר לתוך הראי אני אומר לו: מה אני מדבר? סעיתי. זאת לא אשתך... אשך תך הלא שחורה כזאת."

"אז הוא אומר: לא, אשתי בלונדית, ידעתי שאשתו בלונדית. אבל איכשהו, נד"מה לי שהצלחתי להרגיע אותה, ואני מתחיל לזוז. ופתאום יוצאת אשתו הבלונדית מ"פתח הבית, מנפנפת עם היד לעבר המדרגות ושלולת בשקיות. אתה יודע: בלונדית... פתאום היא רואה אותי. אז היא אומרת לי: זה אתה? טוב שנודממת לכאן, ונכנסת ל"טאקסי."

"מה אגיד לך? טוב שאני לא אוהב רכי-לות. אחרת הייתי מספר לך, על הפנישה הזאת, בין הבעל ואשתו הבלונדית. נשארה פה עדות אחת. בתוך המונית. אתה רואה עלייד המושב האחורי? חכה, אני אדליק את האור. אתה רואה מצד ימין חדרה הידית

במסיבת רעים שנערכה השבוע בתל-אביב התחרו כמה שחקנים ביניהם על הסיפור המשונה ביותר שקרה להם תוך כדי עבודתם. זכה בפרס. לדעת כל הנוכחים, השחקן שמעון ישראלי. הוא סיפר על הווי מיוחד, שרכש לעצמו עת הופיע ב"מועדון התיאטרון" בחיפה, כאשר היה חייב לנסוע לילה-לילה מתל-אביב לחיפה וחזרה. היה זה הווי הלילה המיוחד לנסיעות בינעירוניות וכל האופף אותן. בעמוד זה מספר שמעון חלק מהרפתקאותיו אלה.

קול כזה, צרוד: "אני אוהבת את הריח של היערה שלך." "מה תגיד על זה? ימח שמה, חתיכת ליכלוך! אני עובד כמו חמור בשביל לפרנס ואת האשה ואת הילדה, מויע כמו כלב — והיא אוהבת את הויעה שלי. טפה, ימח שמה!"

השתררה דממה עם סיבוב אג'ינט. אבל הסיפור הטריד אותי כל הדרך. ושוב לא התאפקתי ושאלתי אותו: "ובכן, במה זה נגמר?" הוא ענה: "אתה שואל כל מיני שאלות, אתה!"

★ ★ ★

"בדיחה טובה, לא?"

? נהגים התרגלו אלי. הם ידעו כי ב"בחצות, בערך, בא לתחנה "השחקן", כדי לנסוע לתל-אביב. תמיד שמרו לי את המקום שלי. הנהג, למדתי מהם הרבה. כי תוכנית החדשה שלי, טתם יום של חזו,